

18 oktober 2020 - doopdienst

DOPEN = VOOR JE KINDEREN TOT JEZUS GAAN

Bijbellezing: Markus 7, vers 24 t/m 30

Wat een bijzonder vreemde geschiedenis hebben wij gelezen... Jezus komt in deze geschiedenis zo bijzonder menselijk, zo alledaags eigenlijk over. Jezus - zo begint Markus te vertellen - ging naar het gebied van Tyrus. Jezus stak de grens over. En Hij wilde niet dat iemand dat wist. Het lijkt wel alsof Jezus hier even op vakantie gaat naar het buitenland. Niet voor een zendingssmissie, nee, Jezus wilde gewoon even een moment geen mens zien. Even geen mensen die Hem lastig vallen.

En dan het volgende, wat Markus over Jezus vertelt: Als dan een vrouw toch de stoute schoenen aantrekt en contact met Hem zoekt, lijkt Jezus haar af te wimpelen. Eigenlijk best wel schokkend. En dan nog iets wat zo heel opmerkelijk is: als deze vrouw dan heel gevat hier op reageert door te zeggen dat hondjes ook wel eens kruimeltjes van het brood te eten krijgen, dan lijkt Jezus gelijk om. Zij lijkt Jezus met één zin haast klemgezet te hebben.

Ik ga hier nog meer over zeggen, maar ik wilde even schetsen hoe uitermate 'gewoon menselijk' Jezus door Markus wordt afgeschilderd. Ik wil nu met u en jou verder gaan kijken naar deze bijzondere geschiedenis, want volgens mij zit hier heel veel in. Ik wil met u bekijken wat deze geschiedenis voor doopouders betekent die zojuist hun kindje hebben gedoopt. Ook wil ik met u bekijken wat deze geschiedenis voor ons persoonlijk geloof kan betekenen. En tenslotte wil ik vertellen wat deze geschiedenis nog meer over Jezus zegt dan het heel menselijke wat ik nu allemaal van Hem heb opgesomd.

Ik begin eerst bij die vrouw, die moeder, want die staat min of meer centraal. We kennen haar naam niet. Ook haar dochter kennen wij niet. We weten alleen dat zij daar uit de buurt kwam. Haar dochter had een onreine geest, zo vertelt Markus. Een demon, zo noemt hij het later. De dochter lijkt occult belast te zijn. Bezeten. Waarschijnlijk zouden mensen daarom wel apart naar hen hebben gekeken. Misschien dat dochter en moeder zich wel voor de situatie hebben geschaamd. Grote kans ook dat mensen zich afgevraagd hebben of dit niet een straf van God zou zijn geweest voor het een of ander: hoe kan het anders dat die dochter door een duistere macht is gegrepen? Maar deze vrouw is inmiddels de schaamte voorbij. Ze is zo wanhopig dat het haar niets meer kan schelen en zij vertelt aan Jezus wat er aan de hand is. En ook al lijkt Jezus haar af te serveren, zij houdt gewoon vol. Het maakt haar allemaal niets meer uit: haar dochter moet en zal nu geholpen worden! Het doet mij denken aan verhalen die ik soms van mensen hoor die zo wanhopig maar daarom ook tegelijkertijd zo vasthoudend proberen om hulpverlening te zoeken voor zichzelf of voor hun kinderen: 'er moet nu hulp komen!'

Maar... deze vrouw neemt niet contact op met een hulpverleningsinstantie, ze gaat naar Jezus... En ze houdt Jezus vast. Jezus komt niet los van haar. Ze vangt Jezus zelfs op Zijn eigen woorden. ... Wat mooi als je zo'n moeder, of zo'n vader mag hebben. Ik zeg dat voorzichtig, omdat ik weet dat niet iedereen van ons zo'n vader of moeder heeft of heeft gehad, maar ik bedoel het allereerst als een aanmoediging voor de doopouders van vanmorgen. En ook voor alle andere mensen

in de gemeente die moeder of vader zijn. Wat mooi als je voor je kind/kinderen zo'n moeder zult zijn. Of zo'n vader. Iemand die door het vuur gaat voor haar kind. Iemand die alle weerstanden en alle tegenstand trotseert om het beste voor zijn kind te bereiken. Maar bovenal iemand die voor haar dochter, of voor zijn zoon, naar Jezus gaat.

Vandaag hebben twee paar doopouders ook hun kind(eren) bij Jezus gebracht. De doop vertelde dat Juda en Owen en Nova met Jezus mogen sterven en opstaan, dat zij door Jezus het nieuwe leven van Gods Koninkrijk mogen leven. Nu, wat zou het mooi zijn als je je kinderen zo *steeds weer* bij Jezus zult brengen. Ook wanneer zij groter zullen worden en je hen niet meer zo makkelijk mee de kerk in kan dragen, als zij misschien niet meer mee willen of mee kunnen gaan zoals deze dochter... Ga dan *steeds zelf* voor je dochter of voor je zoon naar Jezus, zoals deze moeder. Houdt Jezus vast. Vang Hem als het ware op Zijn eigen woorden: 'U heeft Zelf bij de doop een belofte gedaan, Heer! Het zijn Uw eigen woorden!'

Wat ik ook zo bijzonder mooi vind, is dat dit vasthoudende geloof van die moeder tot zo'n grote zegen is voor haar dochter. We moeten voorzichtig zijn om daar conclusies uit te trekken hoor, want je kunt niet de verantwoordelijkheid van je kinderen overnemen wat betreft zijn of haar geloof. Geloven is een persoonlijke zaak. Je kunt je volgens de Bijbel niet achter je ouders verschuilen. Niet wat betreft het geloof. Ook niet wat betreft slechte gewoonten, of zonden. 'Mijn ouders die hebben mij...' Ja, maar je hebt zelf een persoonlijke verantwoordelijkheid. Maar aan de andere kant – daar gaat het mij nu om – zie je hoe dat geloof van die moeder zo bijzonder heilzaam mag zijn voor haar dochter. Blijkbaar gaat van het geloof een heilzame werking uit, die de randen van je eigen leven te buiten gaat. Blijkbaar kan jouw geloof ook heel concreet tot zegen zijn voor anderen, die aan jou zijn gegeven. Geloof is iets persoonlijks, zo wordt bijna altijd in onze samenleving verteld. Met andere

woorden: houd het ook voor jezelf en zadel een ander er niet mee op. Maar zo werkt het niet in het geloof, gelukkig niet! Het geloof van die moeder mocht een link vormen tussen Jezus en haar dochter. Jezus zag die dochter, omwille van het geloof van die moeder! ... En daarom zie je in de Bijbel nog veel meer voorbeelden van ouders die hun kinderen tot God brengen. Jairus bijvoorbeeld, die voor zijn doodzieke dochtertje naar Jezus ging. Maar ook die man, waarover Markus straks in hoofdstuk 9 van zijn boek zal gaan vertellen, die een zoon had die een maanziekte had (waarschijnlijk epilepsie of iets dergelijks) en ook tot Jezus riep om hulp. Van die man vertelt Markus zo heel mooi, hoe hij het uitriep tot Jezus: 'ik geloof Heer, kom mijn ongelof te hulp!' Blijkbaar was die man niet eens zeker van zijn eigen geloof. Hij had zelf twijfels, moeiten en vragen..., maar toch riep hij tot Jezus! Nou, doopouders, allemaal prachtige voorbeelden voor jullie! Niet omdat, als je tot Jezus roept, alles wel goed zal komen met je kinderen..., maar laat het wel een aansporing zijn – en ook voor alle ouders in de gemeente – laat deze ouders in de Bijbel een aansporing zijn om door je twijfels en vragen heen, misschien wel door je schaamte en angst heen, tot Jezus te blijven roepen voor je kinderen!

Maar het zijn in de Bijbel niet alleen ouders die voor hun kinderen tot Jezus gaan. Ook de niet-ouders in de gemeente zou ik daarom willen aansporen. We zien op een andere plek in de Bijbel bijvoorbeeld vier vrienden hun verlamde vriend tot Jezus brengen. Zij gaan naar Jezus toe met hun vriend. Op het verzoek van die verlamde vriend? Of misschien wel ondanks zijn tegensputteren? In ieder geval vertelt Lukas over deze

gebeurtenis: 'en Jezus zag *hun* geloof'. Niet alleen het al-dan-niet geloven van die verlamde jongen, maar juist ook het geloof van die vrienden deed er blijkbaar toe en werd door Jezus gebruikt. Maar ik denk ook aan Abraham – helemaal terug in de Bijbel – Abraham die voor zijn neef Lot en zijn gezin bad, toen de stad waar Lot in woonde het oordeel van God stond te wachten. Abraham bracht zijn neefje en zijn vrouw en kinderen voor de troon van God en God spaarde Abrahams familieleden door het oordeel heen. Ik denk ook aan Mozes die als leider bidt voor het volk.. Vanuit deze voorbeelden kan je afleiden dat je ook als oom of tante kan bidden voor je nichtjes of neefjes, of voor welke familieleden dan ook. Zoals Abraham. Maar ook als leider, zoals Mozes, als ceo voor je organisatie, als afdelingsleider voor je medewerkers, als docent voor je leerlingen... breng hen bij Jezus... Jouw roepen tot God is niet een puur persoonlijke zaak, nee, de zegen van jouw geloof en uw gebed gaat over de randen van je eigen leven heen. Laat die roepende, vasthoudende moeder die omwille van haar kind hier voor Jezus' voeten geknield zit, een uitnodiging voor je zijn om naast haar te knielen en mee te roepen voor wie je nu misschien in gedachten hebt.

Hoe dat dan in zijn werking gaat, dat ons geloof een heilzame uitwerking heeft voor die ander, dat laat ik aan God over. Want, ik zal eerlijk zijn, ik zie *niet altijd* zo'n heilzame uitwerking van mijn voorbede voor anderen. Soms lijkt je gebed voor een ander niets uit te halen. Gaat God toch heel andere wegen met diegene waarvoor jij zo intensief heb gebeden. Het is best lastig om daarin God God te laten zijn. Om God het vertrouwen te geven om Zijn eigen weg te gaan met jou, met die ander, met deze wereld.

Maar dat vertrouwen zie ik nu wel precies bij die vrouw en dat is zo bijzonder. Ik leg dat even uit: Ik vertelde dat Jezus aanvankelijk eigenlijk een heel kortaf antwoord geeft: 'eerst moeten de kinderen verzadigd worden, want het niet gepast om het brood van de kinderen te nemen en voor de hondjes te gooien.' Jezus neemt hier de beeldspraak van Zijn volk over, waarbij de joden en de niet-joden worden ingedeeld als 'kinderen' (de joden) en 'honden', of 'hondjes' (de niet-joden). Maar wat doet die vrouw nu? *Ze voegt zich in dat beeld van Jezus*. Deze vrouw heeft heel goed naar Jezus geluisterd. Jezus zei namelijk niet dat die hondjes niks kregen..., Jezus zei dat de kinderen *eerst* verzadigd moeten worden. Nu, zo is het gegaan. Eerst mochten de joden Jezus leren kennen, het Brood des levens, hun Redder. Maar het joodse volk, Gods kinderen, waren niet zo zuinig op dit Brood des levens. Zij gaven hun portie aan Fikkie. Zij lieten het Brood des leven vallen en vertraptten het. Jezus werd door Zijn eigen volk verworpen. Daarom zou vervolgens het moment aanbreken dat niet-kinderen van dit brood mochten ontvangen. En inderdaad: Jezus, de Messias van de joden, bleek ook de Redder van de niet-joden, van de heidenen te zijn. En dat begreep deze vrouw uit het niet-joodse land! Zij kwam niet op de eerste plaats, nee: God is Zijn weg van redding en herstel van de wereld met het volk Israël begonnen. Dat klopte. Maar Gods weg van redding en herstel zou niet aan de grenzen van het joodse land ophouden. Gods weg van redding en herstel zal de grenzen overgaan en alle grenzen te buiten gaan. En daar deed deze vrouw nu een beroep op om daarin te mogen delen. Die vrouw schrok er niet voor terug dat God Zijn eigen weg ging, dat God Zijn eigen route koos om redding en heil voor deze wereld te brengen. Zij bleef niet hangen in de vragen: 'waarom nu zo?', 'waarom via zo'n schijnbare omweg, via Israël?', 'waarom ik maar een paar kruimeltjes?', 'waarom gaat God nu op deze manier te werk?' Nee, zij liet zich niet blokkeren door deze vragen, maar hield zich aan Jezus vast.

Dat is ook het geloof dat van de doopouders wordt gevraagd. Bij de doop vertrouwt je je kindje aan God toe, God Die *Zijn eigen* weg met je kindje zal gaan. Bij de doop verplicht je God niet om je kindje een lang en gelukkig leven te geven, zoals jij dat voor haar of hem op het oog hebt. Je laat God God zijn en stelt je vertrouwen op God en Zijn weg met Juda, met Owen, met Nova. Je stelt je vertrouwen op God Die Zijn verbond met Abraham en zijn nageslacht, het volk Israel, heeft gesloten. God Die ons als

niet-joden vervolgens ook laat delen in dat eeuwige genadeverbond. Je vertrouwt je kindje aan God toe, die deze weg is gegaan in de geschiedenis en Die ook jullie kinderen op Zijn weg van redding en een nieuwe toekomst wil meenemen.

Wat een prachtig voorbeeld van die vrouw. Zij vertruste haar kind aan Jezus toe. Ook al ging God een voor ons misschien onbegrijpelijke weg, een omweg, het heil dat via Israël de wereld in kwam en dat straks ook weer bij Israël terug zal keren. Maar deze vrouw schikte zich in die weg, zij gaf God het vertrouwen om Zijn reddingsplan op Zijn Goddelijke manier te ontvouwen. Deze vrouw gaf God het vertrouwen en vertruste zo haar dochter aan deze God toe. Maar zij hield daarbij wel vast: haar dochter moest en zal een kruimeltje van dat heil, die redding, die nieuwe toekomst van God moeten ontvangen! Gods nieuwe toekomst zal immers de grenzen te buiten gaan, heel de wereld omvatten... en God kon het daarom niet maken om dan aan haar gezin voorbij te gaan. Haar dochter moest en zal *een kruimeltje* daarvan ontvangen.

Maar daarin zie ik ook nog op een andere manier een prachtig voorbeeld voor ons. De moeder vroeg heel vrijpostig en tegelijkertijd heel nederig om *een kruimeltje*. Blijkbaar was dat al genoeg. ... Ik heb in het geloof vaak liever wat meer dan kruimeltjes... Ik denk vaak veel nodig te hebben om vooral niet broodmager te worden: ik wil bijzondere ervaringen meemaken, 'dat God er echt is'. En ondanks al die woorden in de Bijbel dat God onze schuld vergeeft, toch ook nog het warme gevoel dat het nu dus echt goed mag zijn tussen God en mij. Ik heb bovendien kerkdiensten nodig, waarin ik mij helemaal kan opladen, in liederen, gebeden, een passende preek, noem maar op... Ik heb bijzondere ervaringen nodig om geloofs-enthousiasme te houden en niet slap in het geloof te worden... maar leven met *kruimeltjes* die ik uit Gods hand ontvang?

Wat een confronterend en contrasterend voorbeeld geeft die vrouw. Zij vraagt niet om een boost, om wonderen, om ervaringen en wat dan ook... zij vraagt om kruimeltjes. En Jezus beantwoordt dat vasthoudende, nederige gebed met een vreugde die heel haar leven verzadigt.

En dan zijn wij bij het laatste uitgekomen, wat ik in de preek wilde aanstippen. Deze geschiedenis eindigt met de macht van Jezus die een wonder van redding geeft aan deze vrouw en haar dochter. Jezus Die aan het begin van deze geschiedenis zo heel menselijk, zo heel alledaags werd beschreven. Maar deze Mens bleek de ware Zoon van God te zijn, de Redder. Deze moeder mocht namelijk ontdekken dat Jezus werkelijk machtiger is dan al die machten en krachten die beslag op ons leven kunnen leggen. En die andere ouder die ik zojuist noemde, vader Jairus, mocht ontdekken dat deze Jezus Zelfs de macht heeft over de dood, dat wij dus zelfs in de dood niet bang hoeven te zijn als Hij Zijn belofte over ons leven heeft uitgesproken. En de vrienden van de verlamde man mochten er getuige van zijn dat Jezus alles wat tussen ons en de hemelse Vader instaat kan vergeven en wil wegnemen. Al deze mensen die ons zijn voorgegaan in het brengen van hun kinderen en van hun vrienden tot Jezus wijzen ons daarmee de weg: wij moeten voor onze redding en kracht, voor ons houvast en onze rust bij Jezus zijn. Die menselijke Mens Die moe was geworden van al die mensen om Hem heen en achter Hem aan, deze Mens is voor ons de weg van lijden en sterven gegaan, heeft alles voor de mensen gegeven, Zijn leven gegeven... om ons te laten delen in die geweldige bevrijding. Om ons te laten delen in Zijn macht over zonde, over duisternis, over de dood.

De ontmoeting van deze vrouw uit de volken die voor Jezus knielt, doet mij denken aan een lied (Opw 667):

Spreek tot de volken: Bevrijding!

Kom en aanbid Hem, kniel voor Hem neer.

Wij roepen het uit tot de eindigen van de aard: Jezus is Heer!